

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

KIM LAWRENCE

Pagaliau mano skonio!

9,79 Lt / 2013 gegužė–birželis

XXI
amžiaus bestai

Knygute.lt

Kim Lawrence

(Kim Lorens)

PAGALIAU MANO SKONIO

Paskutinis trilogijos
XXI amžiaus bosai
romanas

Versta iš Kim Lawrence, The Thorn in His Side, 2012
© Kim Lawrence, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė, vertimas iš anglų
kalbos, 2013

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© iStockphoto.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-639-9

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Libės telefonas suskambo kaip tik tada, kai ji suko į degalinę prie greitkelio.

Mergina sustojo pirmoje pasitaikiusioje vietoje ir nekantraudama įkišo ranką į kišenę.

- Mama?..

- Ar aš iš balso panaši į mamą?

Ne, nebent per tas dvi savaites, kol Libė buvo Niujorke, mama įgavo ryškų airišką akcentą.

- Kloja?

- Libe, mieloji, aš pagalvojau, gal pakeliui namo iš darbo važiuosi pro kaimą.

- Tiesą sakant, nedirbu. Grįžtu iš oro uosto.

Patylėjusi draugė kaltai sudejavo ir pridūrė:

- O Dieve, na, žinoma. Atsiprašau, pamiršau.

Atrodo, visi ką nors pamiršta, susiraukusi pagalvojo Libė.

- Tikriausiai nematei mamos arba tėčio, ar ne, Kloja?

- O tu? Maniau, vienas jų paims tave iš oro uosto.

- Taip ir turėjo būti, - prisipažino Libė. - Bet

jie neatvyko, o paskambinus niekas neatsiliepė... todėl išsinuomojau automobilį. - Ji nutilo, papurtė galvą ir nerimaudama suraukė lygią kaktą. - Tai jiems nebūdinga, bet esu tikra, kad viską galima paaiškinti... - pridūrė ji nesugebėdama nuslėpti abejonės balse.

- Be abejo, - raminau atsakė Kloja. - Tavo tėtis sveikas, ir greitoji pagalba ar širdies priepuoliai čia niekuo dėti - ir neneik taip pagalvojusi. Žinau, ko prisimanai.

Libei nespėjus atsakyti į šį kaltinimą ragelyje pasigirdo toks garsus žiovilys, kad mergina išsišiepė.

- Kodėl niekas nesako, kad nuo motinystės smegenys suskystėja? - pasiskundė draugė.

Libė nutaisė užjaučiamą išraišką.

- Atrodo, esi išsekusi.

- Visą naktį nemiegojau, - vėl žiovaudama prisipažino Kloja.

- Kaip mano krikštaduktė?

- Jai dygsta dantys arba pilvuką skauda ar dar kas nors. Ką tik užmigdžiau. Tai kaip tavo kelionė?

- Fantastiška.

- Ar draugė Siuzė surado tau kokį nuostabų gražuolį amerikietį?

- Be abejo.

Ragelyje pasigirdo džiaugsmo šūksnis.

- Pasakok man viską.

- Nėra ko pasakoti. Jis buvo malonus, bet...

Ragelyje pasigirdo aimana.

- Leisk spėti - ne tavo skonio. Ar kas nors yra tavo skonio, Libe? - Rodėsi, Kloja buvo netekusi vilties. - Taip atrodydama galėtum turėti bet kurį vyrą - vis kitą kiekvieną savaitės dieną!

- Nori pasakyti, kad atrodau pigiai ir kekšiškai?

- Atrodai taip pat pigiai kaip butelis išlaikyto šampano. Kaip tik todėl ir atbaidai pusę vyrų - esi pernelyg aukštos klasės.

- Teorija nebloga, bet grįžtant prie temos... Ar norėjai, kad ką nors paimčiau iš kaimo? - paklausė Libė, numalšindama norą grįžti namo. Kad ir kas ten vyksta, dėl penkių minučių ne daug kas pasikeis.

- Ne, nesijaudink, nesvarbu.

Po trumpo ginčo Libė išsiaiškino, kad Klojai iš veterinaro klinikos reikia paimti Eustachijų, į nelaimingus atsitikimus įsivelti linkusį labradorą.

- kažkas paliko pravirus vartus, ir netikėtis

Eustachijus paspruko. Prisiekiu, ankstesniame gyvenime tas šuo buvo eskeipologas. Maikas rado jį įsipainiojusį spygliuotoje vieloje.

- Ach! Vargšas Eustachijus, bet nesijaudink, man pakeliui, tai...

- Ne, ne pakeliui.

Libė nekreipė dėmesio, kad ją pertraukė.

- Man nesunku, - pamelavo.

Po valandos išvydus kaimą Libei palengvėjo. Lietus, dėl kurio važiuoti greitkeliu buvo košmariška, galiausiai liovėsi, bet balos siaurame užmiesčio kelyje, kur ji sustojo, prilygo ežerėliams. Kol nusivedė labradorą iki automobilio, batai permirko, o kojos aptiško purvu.

Jaudriam gyvūnui timpčiojant pavadėlį Libė apgraibomis ieškojo raktelių, kad atidarytų automobilio dureles. Apgniaužė juos pirštais tą pačią akimirką, kai kulniukas nelygiame kelio paviršiuje sulindo į duobutę. Libė susvyravo ir netekusi pusiausvyros, nes stengėsi išsilaikyti tiesiai ir neparkristi į bjaurų purvą, paleido šuns pavadėlį.

- Puiku! - sumurmėjo ji ir nutaisiusi šypsena artinosi prie šuns, kuris patenkintas savimi tupėjo už kelių pėdų.

- Geras šunelis, Eustachijau, - meilikavo Libė

lėtai artindamasi ištiesusi ranką. - Lik kur esi...

Pavadėlis buvo vos už colio nuo jos pirštų, kai šuva, pasiutusiai lodamas, nulėkė takeliu.

Libė užsimerkė ir sudejavo.

- Negaliu patikėti! - Tuomet ėmė bėgti jam iš paskos.

Kai pavijo neklusnų gyvūną, ji sunkiai alsavo, be to, diegė šoną. Šuo tupėjo siauro kelio vidury švytuodamas uodega lyg metronomu ir žiūrėdamas į ją jausmingomis akimis.

- Džiugu, kad bent tau smagu, - sugergždė Libė, pasilenkė priekin, atsirėmė rankomis į šlaunis ir pamėgino įkvėpti į plaučius oro. - O Dieve, kokia aš nesportiška.

Dilbiu nusibraukusi nuo akių storų kaštoninių plaukų sruogas ji atsitiesė ir dalykiškai užsikišusi plaukus už ausų atsargiai žingtelėjo šuns link. Šis sulėjo ir žaismingai šoktelėjo atgalios.

Libė prikando lūpą ir suirzusi pažvelgė į gyvūną.

- Manęs negali pergudrauti gyvūnas, kurio šeiminkai patys pripažįsta, kad jis nėra pats protingiausias! - suriko ji ir pagalvojo: *Libė, šnekiesi su šunimi.*

Metas sunerimti tada, kai pradėsi laukti jo

atsakymo.

Vidinis dialogas ūmai nutrūko, nes merginos dėmesį patraukė galingo variklio gausmas. Šiuo keliu dažniausiai važinėjo traktoriai, o šis iš garso į tokį nepanašėjo.

Tai buvo ne traktorius.

Kadangi paskui tikslios įvykių eigos Libė neatsiminė, kitos kelios sekundės jos galvoje taip ir liko neaiškios. Vieną akimirką ji stebėjo, kaip didelis juodas prabangus automobilis stulbinamu greičiu važiuoja tiesiai į Eustachijų, kuris, akivaizdu, manė, jog tai antroji puikaus žaidimo dalis, o kitą ji jau stovėjo vidury kelio iškėlus rankas – tuo metu tai rodėsi gera mintis, – o automobilis buvo į ją beatsitrenkęs.

***

Kai padaręs lankstą, kad išvengtų kamščio greitkelyje, atsidūrė siauruose vingiuotuose keliukuose, Rafaelis pernelyg nesunerimo. Jam nė netoptelėjo pasitarti su automobilyje įtaisyta navigacijos sistema ar atsiversti kelių atlaso daiktinėje. Jis buvo labiau linkęs pasikliauti įgimtu išskirtiniu krypties pojūčiu. Be to, žalieji Anglijos keliukai buvo nepavojingi, priešingai nei kai kurie kraštai, kuriuose gyvenime jam teko turėti reikalų.

Vairuodamas Rafaelis mintyse nuklydo į tuos metus, kai būdamas septyniolikos vienas ke-
liavo per Patagonijos kalnynus apdaužytu džipu,
kuris reguliariai sugesdavo ir kurį galiausiai
nunešė srovė. Kas žinojo, kad kelias, ku-
riuo jis važiavo, iš tiesų buvo išdžiūvusi upės
vaga? Prisiminus, kaip jam pavyko atidaryti
užsikirtusias dureles ir iššokti į smarkią srovę
kelios sekundės prieš džipui nugarmant kalnu
žemyn, liesame jo veide nušvito vilkiška šyp-
sena.

Surimtėjus išryškėjo niūrūs tamsūs Rafaelio
bruožai. Vyras suprato, kad skausmas krūtinė-
je panašus į pavydą.

Pavydą?

Ar nepasitenkinimą?

Rafaelis nekantraudamas suraukė tamsius
antakius virš cinamono spalvos akių. Nė vie-
nas jausmas, jo manymu, nebuvo nei logiškas,
nei pateisinamas, tik jau ne vyrui, kuris turėjo
tiek, kiek jis.

Iš dalies dėl nebūdingos savistabos nuotai-
kos Rafaelis kaltino vakarykštį susitikimą. Ne-
būtiną susitikimą: su tuo vyru jis neprivalėjo
susitikti, bet, Rafaelio manymu, kai kurias
naujienas žmogus, net toks bejėgis ir nusikals-

tamai nekompetingas kaip Marčantas, nusipelno išgirsti akis į akį, o paaiškinimas, kad jis tuoj neteks verslo ir namų - viena tokių naujienų!

Jis nesitikėjo, kad bus malonu - taip ir nebuvo! Buvo skaudu matyti sugniuždytą vyrą, nors jis ir netikęs kvailys.

Tas vyriškis subyrėjo Rafaelio akyse. Pats būdamas išdidus Rafaelis susigėdo dėl to vyro: atviras anglo ašaringos savigailos rodymas jam pasirodė šleikštus.

Ir nors Rafaelis žinojo, kad tas vyras, padėdamas senelio, pats išsikasė sau duobę, išeidamas pajuto keistą kaltės blyksnį, tačiau kaltė sumenko, kai vyras šūktelėjo jam įkandin.

- Jei būtum mano sūnus...

Rafaelis nutęsdamas jį pertraukė.

- Jei būčiau jūsų sūnus, būčiau uždaręs jus į pensiją jums nespėjus privesti įmonės iki bankroto ir netekti šeimos namų.

Parodydamas daugiau entuziazmo, nei Rafaeliui teko matyti, vyras paleido paskutinį šūvį.

- Tikiuosi, kad vieną dieną neteksi visko, kas tau brangu, ir labai labai *viliuosi*, kad galėsiu tai išvysti!

Galbūt tie žodžiai neišėjo iš galvos, nes praekšmas stebėtinai netinkamas?

Rafaelis seniai neteko vienintelio žmogaus, kurį mylėjo, ir dabar tos netekties skausmas tebuvo prisiminimas. Jis neleido sau pakartoti tos patirties; gyvenime jis nemylėjo nei žmonių, nei prisirišdavo prie daiktų. Galėtų kad ir rytoj netekti viso sukaupto turto, bet skausmo nejaustų; iš dalies jis gal net priimtų iššūkį pradėti viską iš naujo.

Sulaukęs trisdešimties Rafaelis buvo pasiekęs viską, ko norėjo, ir daugiau. Dabar kilo klausimas: ką daryti toliau?

Rafaelis pripažino, kad pagrindinė problema dabar – išlaikyti motyvaciją. Finansinė sėkmė pranoko net drąsiausias daugumos žmonių svajones. Pašaipi šypsenėlė timpltelėjo jo lūpų kampučius aukštyn. Jo gyvenimas buvo saldus – toks saldus, kad jis pavydėjo tam berniukui, kuriuo kadaise buvo, berniukui, gyvenusiam varganai ir pasiklovusiam savo gudrumu ir sumanumu, kad išgyventų.

Gal vis dėlto egzistuoja kažin kas panašaus į per didelę sėkmę, mąstė Rafaelis šypsodamasis dėl ironijos ir pakeisdamas pavarą, kad įveiktų itin staigų posūkį.

- Tai ko reikės, kad būtum laimingas, Rafaeli Alechandrai?

Į kelią iš niekur išbėgo figūra, ir iš lūpų ištrūkęs šiurkštus keiksmas susiliejo su sau skirtu klausimu.

Regis, ji išdygo prieblandoje; sekundėlę stovėjo apšviesta automobilio žibintų lyg kokia šmėkla.

Rafaelis išvydo liekną figūrą, blyškų veidą ir debesį raudonų plaukų; neturėjo laiko pastebėti nieko daugiau. Jis stengėsi neįtraukti žmogžudystės į sąrašą nuodėmių, pastaruoju metu priskirtų jam, mėgindamas išvengti, regis, šleikščiai neišvengiamo susidūrimo.

Rafaelis niekada gyvenime nepriimdavo to, kas neišvengiama.

Susidūrus su pavojumi jam praversdavo katiniški refleksai, šaltas protas ir, be abejo, sėkmė. Niekada nenuvertink sėkmės, pamanė Rafaelis, kai išvydęs priešaky medį susimąstė, ar jo sėkmė pagaliau išseko.

Neišseko.

Neįtikėtina, bet jis išvengė savižudės raudonplaukės, medžio ir liko sveikas. Kad ir kiek kartų vėliau mintyse pakartojo tą nutikimą, jis niekaip nesuprato, kaip jam pavyko - tai buvo

stebuklas!

Gal būtų išsisukęs be įbrėžimo, jei automobilis svarbią akimirką nebūtų visu greičiu užvažiavęs ant purvo šliūžės. Rafaelis buvo priverstas bejėgiškai sėdėti, kol automobilis dramatiškai slydo, trisysk apsisuko trijų šimtų šešiasdešimties laipsnių kampu, paskui nulėkė skersai kelio į griovį. Net saugos diržas nepadėjo, kai dėl pagreičio vyro galva skausmingai atsitrenkė į priekinį stiklą.

Rafaelis po užmerktais vokais išvydo žvaigždes, o paskui išgirdo balsus – ne, *vieną* balsą, moterišką ir, pamanė jis neaiškiai, visai patrauklų.

Balsas meldė, kad tik jis būtų gyvas. Gal jis mirė?

Galvos skausmas bylojo, kad jis gyvas, o balsas buvo pernelyg kimiai seksualus, kad priklausytų angelui.

Rafaelis pamanė: „Puikus balsas, paiki klausimai“, – ir kurį laiką jų nesiklausė, kol apgalvojo, kas kur kas svarbiau: pavyzdžiui, ar jis vis dar sveikas ir ar gali judėti?

Jis pajudino rankas ir kojas. Jos, regis, nenutrauktos ir sveikos, o tai gerai. Galvoje tarsi kas cimbolais grotų už akių, o tai ne taip ge-

rai....